

РЕШЕНИЕ

№ 757

гр. Бургас, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева
Членове: Даниела Д. Михова
Детелина К. Димова

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20222100501054 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод въззивна жалба на Г. Д. Т. – ищец по иска, срещу Решение №95/25.05.22г., постановено от Районен съд Карнобат по гр.д.№1203/21г., с което е отхвърлен иска предявен от Г. Д. Т., за осъждане на Община Сунгурларе, да му заплати сумата от 2249, 53 лева, представляваща обезщетение по чл. 226, ал. 2 и ал. 3 от КТ за имуществени вреди от незаконното задържане на трудовата книжка на Т., за периода от 20.06.2021г. до 09.09.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда (15.10.2021г.) до нейното окончателно изплащане; въззивникът е осъден да заплати на Община Сунгурларе, сумата от 150 лева представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Въззивникът изразява недоволство от постановеното решение и претендира отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което искът да бъде уважен. Според въззивника, в първоинстанционното производство Община Сунгурларе не е подала отговор на исковата молба, не е взела становище по исквете, не е направила възражения, искания и не е посочила и представила съответните доказателства. Едва в последното съдебно заседание процесуалният представител на въззиваемия, ведно с трудовото досие на ищеца е „вмъкнал“ писмено изявление на „Български пощи“, за представянето на което е била налице преклузия и ищецът е възразил. Счита, че това доказателство - частен свидетелстващ документ не е събрано по надлежния процесуален ред, а именно чрез разпита, в качеството му на свидетел по делото, на пощенския служител - връчител на пратката.

Въззивникът излага подробни аргументи по основния по делото спор - получил ли е надлежно поканата за получаване/връщане/ на трудовата книжка, респ. - изправна страна ли е и би ли могъл да претендира заплащане на обезщетение по чл.226, ал.2 и ал.3 от КТ. В тази връзка извършва подробен анализ на Наредба №3/07.12.1979 г., уреждаща всички съществени въпроси относно пощенските съобщения: чл.51 от Наредбата, по който ред Общината е изпратила съобщението;

чл.57 от Наредбата, относно доставянето на препоръчаните пратки – в тази връзка счита, че по делото не е представен препис от служебна разносна книга и не е разпитан като свидетел пощенския служител – връчител, което сочи на неспазване на процедурата по чл.57; чл.64 от Наредбата относно получаване на пощенски пратки и подписване от получателя - в настоящия случай липсва такъв подпис на получателя. Така въззивникът намира, че не е извършено надлежно доставяне и оформяне на Препоръчана кореспондентска пратка с бар код PS847000X8PV. Счита, че от самата разписка не е видно какво е съдържанието на пратката, поради което счита, че незаписването на какво точно се изпраща, води до неблагоприятната за подателя последица - недоказаност на съдържанието на пощенската му пратка, на това какво съдържа писмото, на това какво изпраща, съответно да му послужи успешно като доказателство при един бъдещ съдебен спор за неговото добросъвестно поведение и качеството му на изправна страна.

Развива подробни аргументи досежно характера на разписката като частно свидетелстващо волеизявление на трето лице, неучастващо в гражданския процес, не събрано по законоустановения процесуален ред, доколкото изявленията съдържащи се в писмото следва да се установят чрез разпит на пощенския служител.

Въззивникът намира, че е представил надлежно представено Удостоверение от ТД на НАП гр.Бургас, с което по безспорен начин е доказал факта на оставане на същия без работа за целия претендиран период - 20.06.2021 год. - 09.09.2021 год.; с помощта на СИЕ е установил размера на brutното си трудово възнаграждение на въззивника, което да послужи като база за изчисляване на претендираното обезщетение по чл.226, ал.2, във вр.ал.3 от КТ. Счита, че е доказал претенцията си и с разпит на свидетел, чиито показания анализира, за да направи извод, че липсата на трудова книжка се е оказало пречка за започване на нова работа два пъти през 2021г. Едва през септември 2021 год. въззивникът му е казал, че има трудова книжка, но свидетелят вече не е имал интерес от това, т.к. периодът по сключване на споразуменията е бил изтекъл.

На същото основание ищецът е предявил същия иск за предходен период - 19.06.2020 год. до 19.06.2021 год., по който иск е било гражданско дело №236/2021 год. по описа на Районен съд гр.Карнобат, по което е било постановено Решение №260083/26.08.2021 год. по същото дело, с което Община Сунгурларе гр.Сунгурларе е била осъдена да му заплати сумата от 9876.00 лв., представляващи обезщетение по чл.226, ал.2 и ал. от КТ, което е влязло в сила на 26.08.21г.

На 08.09.2021 год., ответникът е отправил писмена покана до въззивника да се яви в Община Сунгурларе, за да получи трудовата си книжка, надлежна оформена, на която покана ищецът се е отзовал и е получил трудовата си книжка на 09.09.2021 год.

Въззиваемият – ответник Община Сунгурларе не представя в срока по чл.263, ал.2 ГПК писмен отговор на жалбата.

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Въззивната жалба е постъпила в срока по чл.259, ал.1 ГПК; подадена е от лице, което има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира, че първоинстанционният съд е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, във връзка със съществувало между страните трудово правоотношение (ТПО), прекратено на 19.06.20г. Установил е, че след прекратяването, работодателят не е върнал трудовата книжка на работника, поради което по предявен иск по чл.226, ал.2 и 3 КТ, с постановеното по гр.д. №236/21г. по описа на КРС, е бил осъден да заплати обезщетение за периода 19.06.20г. – 19.06.21г., в размер на 9876 лева. От съдържащите се в изисканото и представено като доказателство лично трудово досие на ищеца писмени доказателства и в частност – писмо изх.№94-Г-103/16.03.21г., изпратено с обратна разписка/пощенска пратка с известие за доставяне с баркод PS8470001X8PV, съдът е установил, че работодателят е поканил работника да се яви, за да получи трудовата си книжка, което писмо е върнато с отбелязване, че на 22.03.21г. е отказано от адресата. Поради това и на осн. чл.272 ГПК, въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционното решение в тази им част.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК намира, че същото е

валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, че същото е правилно и законосъобразно. Мотивите на съда и в тази им част въззивната инстанция споделя на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение по изложените в жалбата оплаквания следва да се каже:

Съгласно нормата на чл.350 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните, свързани с прекратяването и да я предаде незабавно на работника. Съобразно разпоредбата на чл.226, ал.2 КТ, работодателят отговаря пред работника за вредите, които е претърпял поради незаконно задържане на трудовата му книжка, след като трудовото правоотношение е било прекратено.

В настоящия случай след прекратяване на ТПО, с влязло в сила съдебно решение е установено, че в периода 19.06.20г. – 19.06.21г., работодателят не е върнал на работника трудовата книжка. Но посоченото решение няма обвързващо действие досежно процесния по настоящото дело период, т.к. с него са установени различни факти, които го предхождат. По отношение на тук процесния период работодателят е представил доказателства, че е изпратил покана до работника да получи трудовата си книжка, която покана последният е отказал да получи.

Въззивната инстанция не споделя оплакванията на въззивника, че съдът е основал решението си на доказателство, което не е събрано по надлежния ред, както поради преклузия, така и поради негодност на самото доказателство. С исковата молба, ищецът е поискал като доказателство да бъде представено от работодателя личното му трудово досие.

Доколкото в законодателството не се съдържа легална дефиниция на понятието „лично трудово досие“, чрез сравнително – правно, логическо и граматическо тълкуване може да се направи извод, че с това понятие се обозначават всички документи, които са били съставени от страните по трудовото правоотношение във връзка с неговото възникване, съществуване, изменение и прекратяване, в т.ч. и проведената между страните кореспонденция. Такива са инициращите възникване на ТПО – заявление/молба; придружаващите документи – с v (автобиография), удостоверения за образование, квалификация, трудов стаж, съдимост, здравословно състояние и др. (Наредба №4 от 11.05.1993 г. за документите, които са необходими за сключване на трудов договор). Такива са документите, въз основа на които възниква и се изменя трудовото правоотношение – трудов договор и допълнителни споразумения, длъжностни характеристики и др. Част от документите, които следва да се съдържат в личното трудово досие са такива, касаещи упражняване на придобитите през време на ТПО и възникнали по силата на закона права – право на отпуск и разрешаването му; право на ползване на компенсация, бонуси, болнични листи и др., както и актовете, с които се налагат дисциплинарни наказания. Без съмнение част от личното трудово досие следва да бъдат и всички документи, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение, в това число заповед за прекратяване, съобщения, касаещи връчването на тази заповед, изявления на работника и работодателя по повод прекратяването, документи, удостоверяващи плащане на обезщетения по повод прекратяването, касаещи работно облекло и предпазни средства, евентуално – съдебни актове, постановени в трудови спорове между страните и др. Така всички изявления на страните и документите, с които са били изпратени и/или доставени, доколкото касаят трудовото правоотношение логично следва да се съдържат в досието.

В настоящия случай, доколкото и след прекратяване на ТПО между страните, същите са продължили да комуникират помежду си, в т.ч. и чрез предявяване на иск по чл.226, ал.2 и 3 КТ, съставените в тази връзка официални и частни документи несъмнено следва да бъдат част от личното трудово досие. Прилагането на последното като доказателство по делото следва да бъде взето предвид от съда в неговата цялост и всеки един документ, имащ отношение към спора поотделно. Ето защо въззивната инстанция намира, че правилно и законосъобразно КРС е взел предвид съдържащата се в личното трудово досие на ищеца обратна разписка, удостоверяваща връчване/отказ от връчване на изпратеното от работодателя до работника писмо – покана за получаване на трудовата книжка.

Относно възраженията за нередовно връчване на писмото: в тази връзка на първо място следва да се каже, че работодателят е бил добросъвестен, изпращайки на

работника писмото на адреса, на който последният е регистриран. На второ място, служителите в пощенските станции имат удостоверителна компетентност, относно връчването на писма, колетни пратки, парични преводи и др., поради което отразеното в обратната разписка само по себе си съставлява доказателство за удостовереното обстоятелство. За съда не съществува задължение да събира гласни доказателствени средства за същото обстоятелство, освен ако бъде направено оспорване. В случая такова не е налице – в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, ищецът е възразил само по допустимостта на доказателството, поради настъпила преклузия, а както вече стана дума по-горе, такава не е налице.

Поради изложените съображения, искът е неоснователен. Решението на първоинстанционния съд, постановено в този смисъл, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемата страна следва да се присъдят направените във въззивното производство съдебно – деловодни разноски, съставляващи възнаграждение за юрисконсулт. Размерът на последното следва да бъде определени по реда на чл.78, ал.8, вр. чл.37 ЗПП, в размер на 150 лева.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №95/25.05.22г., постановено от Районен съд Карнобат по гр.д.№1203/21г.

ОСЪЖДА Г. Д. Т. ЕГН *****, от *** да заплати на Община Сунгурларе, ЕИК 000057250, със седалище и адрес на управление гр. Сунгурларе, област Бургас, ул. Георги Димитров № 2, сумата от 150 лева представляваща юрсконсултско възнаграждение във въззивното производство.

Настоящото решение е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____